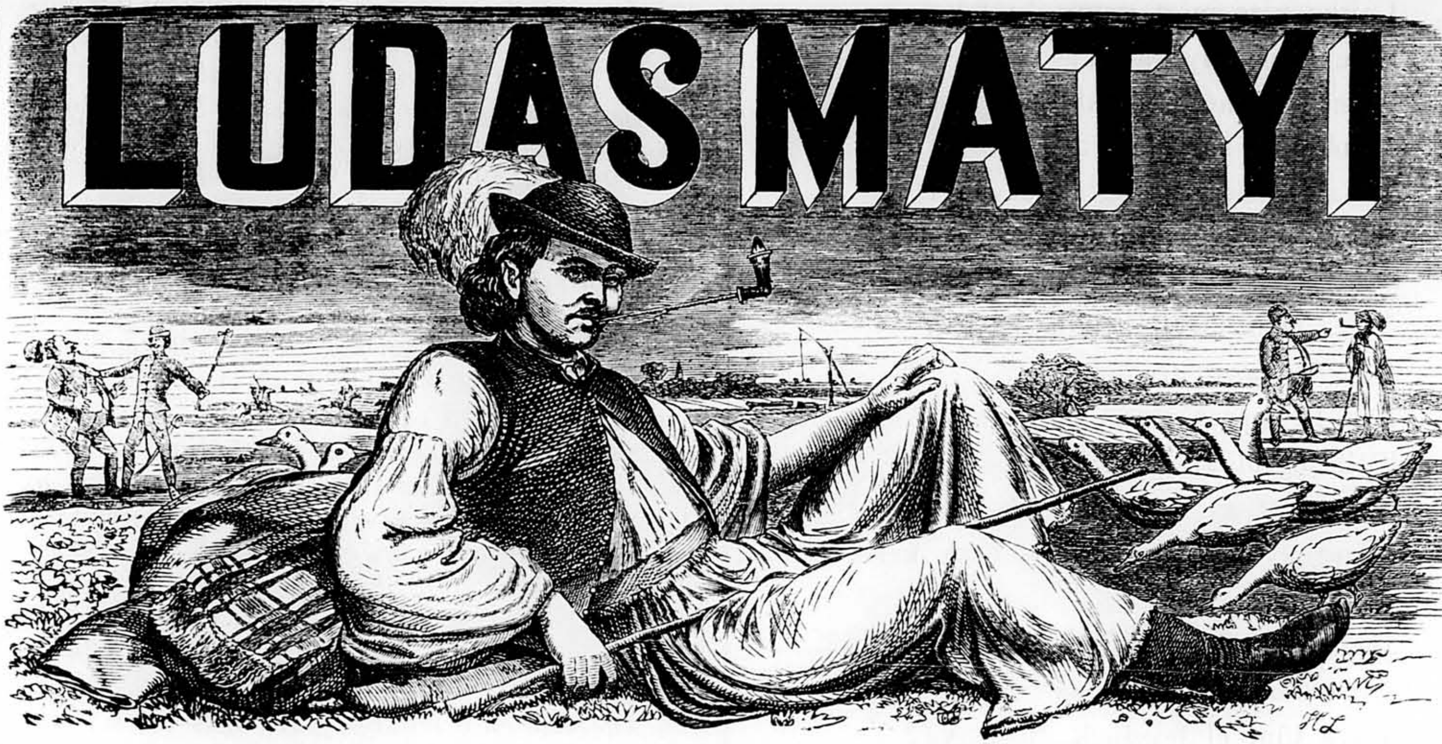

a magyar nép mulattató képes ujsága.

II. ÉVFOLYAM. Megjelenik vasárnap. Ára 3 hóra 1 frt, 50 kr.	Az előfizetési pénz a kiadó-hivatalba Magyar-utcza 1-ső szám alá küldendő.	Pest, márt. 1. 1868. 9. szám.	Gyüjtőknek öt előfizető után tiszteletpéldány jár.	SZERKESZTŐI IRODA: Magyarutcza 1. sz. ide küldendő mindenféle kézirat mely Ludas Matyinak van szánva.

Régi honfidal.

Ujabb nótája.

„Bécs városból nyugotról keletre
Hidegen fuj a szél, —
Bánatot hoz a magyar nemzetre
Mert vele fölleg kél.“
Zápora lesz abból a quótának:
Melyért a hon nagyjai jót állnak.

Duna vize, szőke Duna vize!
De sokszor megáradt, —
Mig a magyar a németet verve
A harczban kifáradt.
Hej! mégis a magyar bolondjába . , .
Maga ment a kivetett csapdába.

Duna! Duna! hazámnak szivere —
Árkod mért van tele?
Mert a lelkes szélső baloldalnak
Könye csorgott bele.
Könyet bele milliók pörgetnek . . .
Tisza Ghiczy mért ment fel követnek?

Szedd fel Duna! szedd fel a könyeket!
Vidd alá Belgrádnak . . .
Hadd öntözze szegény honvédeket
Kik ott el hullának . . .
Szelid tavasz hints rájuk virágot,
Hamvaikból teremts uj világot!

Lajtha vize mért vagy oly fekete?
S te Duna oly sárga?
A magyar nép hajóját ti együtt
Vittétek a sárba . . .
Veszélyesek mélységtek örvényi!
Segitsetek Kossuth s Böszörményi!

Tisza Duna széltében hosszában
Csak panaszt áradoz,
S a Deákpárt jövőre még talán
Többségről álmodoz;
Hova lett az igért honvédsereg?!
„Szegény magyar most is csak kesereg!“

Hát te Deák mért vagy oly szomoru?
Arczod mért sorvadoz?
Hova tünt el fejednek dicsfénye?
Mint a köd foszladoz!
Bécsben maradt a babér koszoru, —
Szegény Deák azért vagy szomoru!

KONDOR MARCZI.

Eredeti levelek.

LVII.

Téns uram!

Még ugyan megfrakkosodott a nóbel világ, mióta a dolegatyus urak Bécsbe jól élnek roszperádlival; — egye ki a feki azt a majom mondirt, ugyan hát mit szeretnek benne vajon! tán biz azt, hogy kevesebb posztó kell rá mint a becsülletes atillára! Hanem hát látom én, hogy ugy vannak evvel a feki frakkal azok az urfélék, mint a megesett fejér cseléd a leeresztett pántlikás hajjal; — azok a jóféle Deákpártiak tudják azt, hogy a magyar ruha csak becsületes magyar embernek dukál, valamintsigesen a pántlikás leeresztett haj a szüz leánynak.; na hát még is csak van bennek egy kis szemérem legalább megkülömböztetik magokat más becsülletes embertől.

Azt hallom téns uram! hogy Párizs városába a francziák rugódoznak, meg hogy Napóleon császárnak a leghüségesebb lakájja a kutya rovásra jutott? Tudja kigyelmed téns uram! mán minállunk mihint valameik gazdának a hüséges kutyáját megétetik, baj történik ott a gazdaságba, vajon nem a kedves komája adatott be neki valami jóféle vanilia ostyát, mert ugyis nagyon agyarkodik rá.

Hát avval a sok vándorló királyal mi lesz már téns uram? bizony hallja kigyelmed bajos dolog az mikor az embert kiszoritják a hajlékából, kivált mikor olyan nagy urral történik, mert hát az ilyenforma szegény legény mint én még könyebben meg él az Isten szabad ege alatt, mint az olyan a ki még a félre való dolgára is batárba jár; — már ha olyan jól tudja a mesterségét az a királyi fiskárius ur, ugyan mért nem segit a dolgán szegényeknek.

Most olvastam az ujságba, hogy a magyar katonákat nem engedték megesküdni az alkotmányra, még is csak becsületes ember az az Andrássy goróf! meg az a Kárkápoji vagy ki a feki, — mert hát sokat tartanak az esküvésről, — jól tudják azt ü kigyelmök, hogy ugy sincs mire megesküdni, mert az alkotmány is olyan mint a hófuvás — elolvad mikorára ki süt a nap. Csak olyan vóna biz a, mint mikor a komédiába esküszik egyik szerelmes a másiknak örök hüsiget; oszt mikor vége van a játéknak, hát egyik egyikfelé, a másik másfelé tesz be az örök hüségnek.

Ismerem én a világ folyását téns uram! Mikor az ember valamit felfogad oszt becsülettel meg is tartja, nem kell oda esküvés egy garasára sem. Hányszor olvastam én már erre meg amarra, hogy a császárok, királyok, olyan kontraktust kötöttek egymásközt örök idökre, hogy három hétig se birta az ember elolvasni a sok fene vinkulumot, oszt egyszer csak azon vettük észre hogy egyik vagy másik farba rugta a szegődist. Nem hiába mondja azt látja kigyelmed a paraszt példabeszéd hogy: „ember teszi a fogadást eb a ki megtartja“ — de hát igaz is a. —

Tudja-e kigyelmed már hogy Csalán Peti fel csapott szegény legénynek! bujdosik a pusztán a királyi fiskális elől, nállom is volt, jól tartottam lebbencsel, köszönti kigyelmedet százszor.

Karakán Marczi
gulasbojtar.

LVIII.

Pan Redaktor!

Hiaba! hiaba! nye mózsem tovab tartanyi! Muszim megirnyi pan Redaktornak, hogy in igen megharagutam magamat azokir a magnatusokir!

Zatraczeni! had mindig sak magnatus megcsinal galibakat. Jó, az a magnasok ugyizs nem masir való, sak galiba tennyi: de sak legalab izs nem mondananak, hogy baloldali magnazs csinaja az a galibakokat.

Hadajte kde szú moje mislencze? Frakk, az a zatraczeni frakk megin behuznak vagyizs mogara huznak. Had ma megbantatuk, hogy 1861-ban kitetik neki a szürodat: — vagy meg-

gondolja aristokratus magnatus, hogy frakkal könnyebben bejuthatja a közösügyek bécsi paradicsumaba. Po malo, len po malo! ides magnasocskaim; mekel gondolnyi, hogy menyi mindent paradizum, a potom menyzorszak, hova frakkocska szarnyakal lehed berepülnyi!

Ale a nasi magnatusoknak, firtli magnatusoknak, a potom a zurficskaknak, kig szeretitok azta jaczanyi, je uzs mostan seczko paraszt, ami birja mig igazi magyar szabasal: ale akor, mikor a Bach is a Schmerling verordnung parancsulta hogy muszaj van frak cylinder, meg a bugyogu hordanyi, vutatuk mirges és mikur a provisorium felfordulta magat, is mar orszaggyülizs meg a magyar szabacsag megiluminalunk, akor mongyatok, hogy a frakk — nobel. (Nyeh ho csert vezne. —)

In sak tartom az, ki a maga szip magyar ruhajat szigyeli, nem irdemli magyar lenyi: — is a ki tűzbe babral, megigeti a maga ujadat. — No! dobri nocz. —

Habakuk Jeremias.

Talány az Udvarhelyszékiek számára.

Ki az, a kinek apja miután fölvette a „m é l t o s á g o s“ czimet, 1834-ben közgyülésröl közgyülésre járt Wesselényi Miklóssal s együtt utazván rengeteg gróf Bethlen Domokossal, midőn ez meghallá hogy méltóságolják igy rivalt rá: h á t m a g a i s m é l t o s á g o l t a t j a m a g á t?

Ki az, a ki 1848 elött is a l e g p e c s o v i c s a b b lévén, ezért 48-ban neve után holt szénnel irott betükkel Sz. Udvarhely anyaváros házfalaira ez volt pingálva: „l e v e l e !“

Ki volt az az „U n t e r b e z i r k s-C o m m i s s ä r, a ki a becsületes hazafi Török Ferenczet k i m o t ó z t a, s h o n v é d ő r n a g y Jánosinak elfogatására az oroszhegyi havasra muszka bérenczeket vezetett ?

Ki az, a ki, midön az Unterbeezirks-Commissärséget a német nyelv nemtudása miatt töle elvették, az addigi szegény postamester elbuktatásával, c s á s z á r i p o s t a m e s t e r s é g e t nyert kárpótlásul az osztráktól ?

Ki az, a kit 1 861-ben Sz. Udvarhely képviselö bizottmányából kicsapott a város közgyülése azért, hogy fel akarta a várost osztatni „n e m e s i“ és „p o l g á r i“ rendre ?

Ki az, a ki mint c s á s z á r i p o s t a m e s t e r megesküdött arra, hogy minden gyanus levelet lefoglal és mint 61-ki a l k o t m á n y o s k i r á l y b i r ó arra is esküt tőn, hogy a z o s z t r á k k o r m á n y t ö r v é n y t e l e n r e n d e l e t e i t n e m t e l j e s i t i, és igy egyszerre két esküneк tudott eleget tenni, persze két lelkiismerettel ?

Ki az, a ki választások alkalmával karon fogja a Székely atyafit, lapogatja vállát, „p o l g á r t á r s n a k“ czimezi, mig magát beválaszthatja ?

Ki az, a ki egy lopáson rajtafogott czigányáért rögtön pörbe száll ?

Ki az a b. Eötvös „F a l u J e g y z ő j é b e n“ hal hatlanitott „N y ú z ó“ föbirót is felyül múló érdemes tisztviselő ?

Photographia.

Sohse láttam — s ez szent igaz —
Más ruhába, mint selyembe:
Ma térdig érőt vesz — holnap:
Hogy az utczát kiseperje . . .
Nyaka, füle, karja, ujja,
Csupa merő fényes ékszer,
Mit magán hord, elég volna
Három zsidónőnek kétszer!

. . . Enyje! csak most veszem észre:
Hogy még be sem is mutatám,
Ki legyen voltaképpen hát
Ez a hiu hires Madám ?
Mert hiába! madám biz ő!
Hisz átlátszik a festéken
Hogy a három XXX-es számot . . .
Tulhaladta réges régen.

— Ki legyen hát? kérdik önök —
No csak mégis elhallgatom.
Temérdek imádója van,
Még meggyülhetne a bajom.
Tudom én azt nagyon jól hogy
Ember vagyok és nem isten. —
S igy aligha birnék magam —
Fél regement osztrák tiszttel . . .

— Van férje is, áldott enber,
Ki szemet huny mindezekre;
Más azóta tudom régen . .
Felkötte vón' magát szegre:
Üsse a kö, mondja olykor,
— Diványán ha végig fekszik —
Mit én bánom ám ő lássa:
Hadd csinálja a mi tetszik!

S a menyecske — bár vénecske —
Csinálja is pedig ám jól:
Sosem szokott hiányzani —
Sem egyik sem másik bálból.
Rugja a port mint a **menkö,**
Kurazirtiszt átkarolja:
Ah! mikor oly elegáns tánez!
— Mondja — az a mazurpolka!

. . . Év végén **„kedves Laczim“**-nak
— Mert a férjét igy nevezi —
Van melege, mig azt a pénzt
Mit neje költ — összeszedi.
Hanem vigye a manó no!
Hiszen ugy sincs . . . nincs **apróság** —
S a mig élünk valahogy csak
Kifutja tán az a jószág ?

Megálljunk! hisz ennyiből is
Mindenki megismerhette:
Kit e kokett szép menyecske . .
Ejte eddig — **kisértetbe!**

Szapuló Matyi.

I.

A magyar honvédminiszter hadserege.*)

A honvédelmi rendszert tanulmányozó osztrák tábornokok gróf Andrássy hadügyminiszternek átadják azon hadsereget, melyet nem szükség az alkotmányra feleskettetni.

Pattantyúk.

Azt mondják, hogy Ráth Károly cs. k. fiskus alkotmány és becsület biztositó intézetet nyit a neugebeiba, melyet a hirlap irodalom pártfogásába ajánl. Ez üdvös intézet jótékonyságáról már eddigelé Ormódi, Szini, kellő bizonyságot adhatnak Böszörményinek.

A majmot legkönnyebb csizmával fogni, azután meg nem nehéz frakkot adni rá. Deákpárti hős magyajaim titeket meg alkotmánnyal fogtak meg, azért szerettek frakkba bujni.

Szja . . . majomból embert, emberből majmot csinál az emberi impostura.

Neipperg generális nem mert elmenni a honvédbálba, mert félt, hogy majd megtánczoltatják mint 48-ba —hiába, a kit a kigyó megcsip, a gyiktól is fél a.

Párisba titkos republikánus klubb alakult s felszóllitást intézett párthiveihez törekvései támogatására, — hirszerint Ráth Károly cs. k. fiskus a hely szinére utazik s keresetet akar ellenök inditani.

A hannoverai exkirály tehát ezüst menyegzőt tartott vándor hivei társaságában, pedig mind össze még csak a nyáron lesz két esztendeje a nagy lagzinak, melyet a porosz tartott neki.

Tarpán egy kutyát, mert jóllakott szőllővel, ki sutultak. a mi delegátusainkat is azért sutulják most Bécsbe, mert nyakig vannak a boldog alkotmánnyal, de bezzeg olyan alkotmány is lesz az a mit ki nyögnek kinjokba, mint az a must, a melyet a tarpai kutyából ki nyomtak.

Muszkaországban a medvék constitutioért folyamodtak a czárhoz, s ennek folytán a 67-es elaboratumot kérik el a majoritástól kiindulási alap elvül.

*) A fenntebbi két darab fa 10 uj frtért vágatott ki ily gyalázzatosan Horváth állitólagos fametsző által, —holott 2 frtért egész ölfát felapritnak a favágók. Ily szemtelenséget kénytelen vagyok t. cz. előfizetőimmel tudatni, nehogy engem itéljen meg a közönség. E két silány karczolást kénytelenségből adom, különben lapom az uj képmetszetés miatt elkésett volna.

II.
Aesopus meséje után.

Meglátván a róka a sok lárvát igy sohajta fel: „O quanta species! sed cerebrum non habent.“
(A gyengébbek kedveért magyarul.)
Óh be sok hatalmas pofa! csak az a kár, hogy egynek sincs agyveleje.

A baloldali delegátusok azt kivánták, hogy a katonák eskettessenek fel az alkotmányra, de Andrássy miniszter opponált, és nem engedte, mert ugy mond ki tudja meddig tart az alkotmány, oszt annyi sok ember esküje csak nem mehet futtsba, ha csak ugy balkézre nem teszik mint némelyek régibb idők olta.

Bornyufalván a plebános eltiltotta hiveinek Kossuth nevének emlegetését, — s e végett a kosokat megkereszteltette kanjuhoknak, a kostököt meg — kantöknek — mert ezek igy legalább nem emlékeztetnek nagy hazánkfiának előbetüire.

A „Századunk“ ellen is sajtópert inditanak már mint hallik. Igen igen, a felvilágosodott század ellen régóta folyik már a per, de biz ez ellen már Ráth Károly cs. k. fiskus sem tehet semmit.

Lám lám: még Borsszem Jankó is el meri mondani, hogy lapjának mult havi példányai mind elfogytak. Hogy nevetnek rajta azok a nyomdász segédek, a kik felhasználták culipendiumnak, mert már a kutyának sem kellett.

I-ső Napoleon azt mondotta volt: 50 év mulva vagy respublika vagy muszka leszen Európa! Eltelt az ötven év s még nem valósult egyik se. Ezen felharagvék Kolosvár városa nem várhatván be a vén Európát, előbb megpróbálta a respublikát, megválasztván az ifjabb Kossuthot képviselőnek.

De minthogy ez a választást nem fogadta el, mély elkeseredésében Kolozsvár Nagy Péter (a hires muszka czár) uralma alá adta magát.

A székely-udvarhelyi reformátusok táviratilag értesitetvén Nagy Péter püspök megválasztatásáról, azonnal Te deumot tartottak főpásztoruk ily felmagasztaltatása örömére, s egyszersmind a kolozsvári mágnásoknak és oláhoknak, — mely utóbbiakat az előbbiek vásároltak meg — a követválasztásnál kifejtett erélyességükért dank adreszt küldöttek.

Miért örülének vala pedig a székely-udvarhelyiek?

Hát azért, hogy ha e nagy férfiu feljön Pestre és és az országos közösügyekkel foglalkodván,nem fog ráérni arra, hogy őket hatalma egész sujjával nyomja s egyházukban magukra hagyva isten segélyével felépitik mind azt, mit Nagy Péter két évi uralkodás alatt lerombolni atyailag kegyeskedett.

GYULAY PÁLNAK.

(A „Kisfaludi-társaság“ gyülésén olvasott humorisztikus költeménye szempontjából.)

Kritikus Palim! bohóm, kis hamis!
Láttam gunyversed, és olvastam is.
Biz jó lélekkel mondhatom fiu!
— Hogy e versedre, nem lehetsz hiu.

Mit akarsz vele? mondsza csak nekem?
Mert én szépségét meg nem érthetem:
Ritka helyt lelem könnyü folyamát,
— Nehézkes menet a mi folyja át.

Nincs belefüzve jó költői kép,
Az irodalom drága gyöngyeként.
Nincs egy gondolat, merész és zseni,
Melyből nagyságod tudnám sejteni.

Kritikus Palim! piczi kis bohóm!
Neki hasaltál a lantnak mohón,
Elfeledve hogy rim is kellene,
Mely — **Szász Károly**-ként a vers kelleme.

Vagy ugy-e kincsem! tudnád ezt te, ha
Nem volna kötve — szived hajlama,
Ha — mint költőnek, ösztönöd felett —
Nem jutott volna . . . gézenguz szerep.

No, az igazat be kell vallani:
A te helyzeted gonosz valami!
Mert — mire költőt isten nem teremt, —
Zsoldos lélekkel azt kell zengened.

Azt biz! — gunyolva honod **nagy fiát**,
S nemzeted, ki rá „hozsánnát“ kiált,
Nagyra becsülvén minden szemetet,
—Sárral dobálván mindent — a mi . . . szent!

Nem is ütöm hát igy pegazusod,
Tudva: hogy annak . . . abrak nem jutott;
Hanem — e neked, jere csak elébb
Súgok valamit — tánczos kis veréb.

Hü szánalomból, azt súgom Pali!
Kár a renomét igy elrontani!
S ha már lehettél **zenér** kis hamis!
Egy két forintért ó ne légy **harizs**!

Szittya.

Adomák.

Egykor két debreczeni diák a furfangos N. Laczi és a még furfangosabb N. Gyuri turósbélesre éheztek, még pedig oly veszedelmes időben mikor egyiköknek sem volt egy árva fityingje se. Hogy tehát ily megszoritott körülmények közt czélt érjenek, amugy diákosan — cselhez folyamodtak, elhatározván előre, hogy mielőtt a béles áruló Kalára asszonyt behivnák N. Laczi azon ágy alá fog bujni, melynek eleibe Kalára a bélest tartalmazó kaskát szokta letenni, hogy igy mig Gyuri alkuszik, Laczi az ágy alól a bélest megdézmálja.

Alig hogy e tervvel elkészülnek, hát imhol jő Kalára s mi előtt a szobába be nyitna, Laczi bebujik az ágy alá, s a jól kiszámitott terv szerént, — alku alatt — ugyancsak huzogatja ki a lepényszeleteket.

No hiszen! Gyurkának sem kellett egyébb hogy a furfangot furfanggal tetézze az ágy mellé áll, felemeli a teritőt, s bemutatja Laczit e szavak kiséretében:

„Ni ni Klára asszony! ez a gazember meg a bélest lopja.“

A csuzai biró tiz esztendeig viselte hivatalát, midőn 1861-ben kimaradt a biróságból.

Midőn már nem volt kezében a birói pálcza, azt mondja egyik alattvalója a komájának:

„No a mai világban ez is ritkaság, lássa koma ez a mi birónk 17 esztendeig szopott.“

Hogy hogy? kérdi a másik.

„Hát ugy, hogy hét esztendeig szopta az anyját, tiz esztendeig pedig szopta a falut.

Volt egyszer egy igen együgyü plebánus, (persze a mai időben már ilyenek nincsenek) Volt a plebánusnak egy vizsla kutyája, s egy még vizslább mestere, a plebánus a mestert és kutyát egyformán szerette.

Egyszer azt mondja a mester: Főtiszt. ur! miért nem tanittatja meg ezt a remek kutyát beszélni? nekem van egy öcsém, az épen kutya mester. (Kutya egy mester volt persze, mert igen furfangos volt mint a bátyja)

Az öreg páter hitte, és mindjárt alkuba is ereszkedtek, s megis alkudtak 200 frtban, sőt a jó lelki atya felét előre le is fizette.

A mester elvitte a kutyát, fogadott neki kosztot, — hogy épen meg ne dögöljék — a testvérénél. Egy év mulva elküldi a plebánus érte a mestert, hogy hadd jöjön haza a kedves kutya egyet vákácziózni; amint egy csalit szélihez ér a mester a plebánus kocsiján leugrik a kocsiról veszi a puskát s hivja a kutyát, és puff, agyon durrantotta a vizslát s ott hagyta. Haza érnek, a plebánus már akkorra vendégeket hivott akiket megakart lepni a beszélő kutyával. Othonn kérdi a plebánus, hát amice hol a kutya?

„Agyon lőttem; szólt a bámuló papnak a furfangos mester.

Per amorem Dei! hogy merte ön azt tenni szól megütközve a plebánus

Hát azért — mert azt a pletykát ugatta nekem ott a csalitban, hogy főtiszt. ur meg gazdaszszonya Lizi értik egymást féltem, hogy majd másnak is elcsaholja.

Utczu canis tóta mater! jól tette édes mesteram, itt még egy száz forint, hanem aztán maga se csaholjon ám!

Persze ez még régen volt, mai időben már nem sokat törődnek vele a plebánus urak akár mit csahol is a kutya.

Hogy izraelita uj polgártársaink már az emánczipátió előtt is nagy kedvellői valának az urhatnámságnak, mutatja a következő kis adoma:

Egy haszonbérlő izraelita behivatván számadó juhászát kérdi tőle:

„Hallja khend Jánus, nem khuszusak azok a birkák?

— Dehogy koszosak tekintetes uram! olyan tiszta az mind, mint maga a tekintetes uram. —

„Jakab! — kiált a tekintetes urnak czimzett árendás örömében, — huzz csakh a Jánusnak egy öveg burt s tedd elébe azt a fehér cziput meg a sajtut.“

János persze jól ivott s falatozott s száját megtörölve meg is köszönte a traktát. Mikor aztán elakart menni, ujra megszólitja uj földes ura:

„De Jánus nekhem mundutták ám, hugy azuk a birkák khuszusak.“

— Ne hidje Mózes gazda! — felel a juhász — istenuttse nem azok.

„Vi hájszt — szól bosszusan Mózes — hát elübb thekintethes or, musthan pedig mikhur jullakhutt khend csak Mózes gazda? fhene rágja meg khendet Jánus!“

Volt hajdan egy igen hetvenkedő de nem a legbölcsebb kálomista pap (valahol ott tul a dunán.) Ez a jámbor farizeus hiveit mindennel ijesztgette, mert nem a legerősebb oldaluk volt a convenczió pontos fizetése.

Egyszer tett egy végsőpróbát. Tartott egy hatalmas dorgatoriumot a katedrából s beszéd közben felsohajt:

Uram Krisztusom! tégy már valami csudát, mert ezek a te hitetlen hiveid nekem a te szolgádnak már nem hisznek.“

És csodák csodája! csakugyan ereszkedik ám le szép csendesen egy szál fehér lószőrön egy levél a stukatorról — persze a harangozó eresztette a padlásról — egyenesen a katedrába. —

Föl veszi a pap mint afféle csoda erekjét, s olvassa:

Édes tiszteletes uram! azt izenem a menyországból a kigyelmed hallgatóinak, hogy térjenek meg és fizessék meg a kigyelmed bérét mert stb. stb. (aláirva:)

Ezzel maradok kigyelmednek, tisztelendő tudós nagy jó uramnak legalázatosabb szolgája a Jézus Krisztus m. k.

A hivek aztán mentek tractusra superintendentiára be panaszolni a papot, de biz azt nem csapták ki, mert az eklézsiás pap tehet minden bolondot, azért haja szála se görbül; legfőlebb is a káplánt zargatják el, ha nem papfi, és még is megakarják választani papnak a Tataiak.

A KIBÉKÜLÉS.

Kibékülénk . . . azt mondja a világ . . .
Oda adtunk mindent, mi drága volt,
Cserébe nyertünk sulyos terheket . . .
Miket ellenfelünk nyakunkra tolt.

És hogy annak kedve szerint legyen:
Megtevénk hát mindent mit csak lehet,
Feledtük a sötét mult képeit . . .
S a sok méltatlan szenvedéseket.

S ime mivel felelnek ők reá?
Mint van fogadva az őszinteség?
Az áldozat barátságunk jele!
Mit érezend a késő ivadék?

Ah! jót igen. Olvassátok csak el
Mit felele Pozsony parancsnoka!
Gróf Neipperg altábornagy minap
Honvédeink nyájas szavaira.

Sárral dobálta a sirhalmokat,
Mik a szabadság hőseit fedik, —
Szidalmazá mi legdrágább nekünk,
Dicső multunk hős emlékeit.

A hős becsülni tudja ellenét . . .
Hunyad halálán hajdan könyezett
Mahomed! a pogánycsászár!! s ime
Egy tábornagy korunkban mit tehet?

S mily nemes . . . mily hösi példa ez
Egy hadseregnek? mely szerinte hát . .
Szadovánál harmad évek előtt
Oly hösileg védte Ausztriát?

Ó ti hösök! — kiknek erébe még
Az ős lovagvér mostan is buzog . . .
Lelkemre . . . ily vitéz tettek után
Lehetetlen el nem pirulnotok.

S ti itt amott, — kik a kibékülést
Mindekkorig hiven vezérlitek, —
Az ily sértő önkényes példákra —
Jó lenne tán kissé figyelnetek?

S azon lenni . . hogy többé ily eset
Kibékülésünk e fényes (?) korát
Ne diszitse . . . s ne hozza ránk ujra . . .
A gyülölet és boszu ostorát.

ANTIPÁTER.

Diskurszus

Iczik szomszéd és **Mihály** gazda között.

Iczik. Na Mihály gazda! ógy legyek rügthün bécsi dulegatyussá vagy akhár khirályi fiskossá, a mint nem hittem, hogy az eskhüdtszék elitélje Büszürményit.

Mihály. Na lássa szomszéd! én meg mihelyt végig pillantottam az esküdtszéki tagokon, s láttam hogy a tizenkettö közül csak egygyen volt magyar nadrág, — a többi tizenegygyen pedig bö közösügyes bugyogó, mindgyárt tudtam én hányat ütött az óra — s hogy elverik szegény Böszörményin a port a magas kormány és a királyi fiskus örömére. És én lássa szomszéd fogodni mernék abba a 2000 frtba a, mit Böszörményinek sohasem kell megfizetni, hogy az az egyetlenegy magyar nadrágu esküdtszéki tag nem találta Böszörményit bünösnek. Egyébiránt én azt hiszem szomszéd! hogy a hétszemélyes tábla megváltoztatja az esküdtszék itéletét.

Iczik. Hogy hogy Mihály gazda.

Mihály. Hát ugy la . . . hogy most legközelebb is megsemmisitette az esküdtszék itéletét, mivel a tanuk kihallgatása nem történt meg törvényszabta módon. A Böszörményi perében is az az eset forog fenn, hogy betegsége miatt, a tárgyalásra meg nem jelenhetvén — nem védheté magát; és ez elég ok arra hogy a hétszemélyes tábla az esküdtszék itéletét megsemmisittse. De ha azt nem teszi is — tudja szomszéd mit mondok én?

Iczik. Nus hát mit mund khend?

Mihály. Azt hogy Budán nem sokára nagy keresztelö lesz . . . s ennek az örömünnepére legalább lesz kit megamnestiázni, mielött még Böszörményinek az üllöi kaszárnyában adnának szállást.

Iczik. Nü nü Mihály gazda . . . ógy veszem észre hugy a mogas pulithikához jubban kunyit khend mint Grojsz a groszwardeini dhuktur, khi a Pestis Napluban azt a hires khurtes czikhet irtha, hogy az emánczipált zsidók a Deákpárthuz csatlakuzzanak

Epigrammok a nőkre.

I.

Terka remek karján s hó vállán ékszer özönlik,
Nála a női erény ily kirakatra szorul.

IV.

Varr himez befogad Sarlott sok férfi imádót —
Látni tehát, mi dicsőn üzi a nők iparát.

II.

Mily tüz, mily szerelem lángol szép Irma szeméből!
Anyja szinésznő volt, töle nyeré szerepét.

Ludas Matyi gyorspostája.

Fegyverben áll Európa!
Mint sajtkukacz nyüzsög, mozog,
Török és bolgár között már
Ágyu bömböl, puska ropog,
Közelünkbe ólálkodik
Az északi jeges medve, —
Dolegatyus pecsenyére
Jött meg bizonynyal a kedve.
Olasz, porosz és franczia . . .
Spanyol, lengyel forrongásban —
Egyedül csak mi uszunk a
Közösügyes boldogságban.

N. N.-nek 1-ső kérdésre: „i g e n.“
2-dik kérdésre: „n e m.„
3-dik kérdésre: „i g e n i s — n e m i s.“

Kákásinak: „a pusztai tövisek“ mentül szurósabbak annál kapósabbak.

Tubák Petinek: többet kérünk, ez egy szippantásra is kevés.

Dr. Pünkösdi Meláknak: piruláit majd be adjuk homoepathikus olvasóinknak.

Paprika Jancsinak: a nyilt levelek megjelennek

Rajzoló **Ujházy.**] Laptulajdonos és felelős szerkesztő: **MÉSZÁROS KÁROLY.** [Metsző **Horváth.**

Gyorssajtónyomása az Első magyar egyesületi könyvnyomdának (Büchler, Harsányi, Nagy). 3. korona utcza 18. sz.